

STUDIUL 13

PRETUL UCENICIEI

Bună prietene! A-L urma pe Isus niciodată nu a fost ușor, pentru că cărările întortochiate ale acestei vieți și ceea ce își dorește cel mai mult dușmanul este să-i distrugă pe urmașii lui Isus. În ciuda multelor promisiuni de protecție pe care le găsim în Biblie, trebuie să conștientizăm că această lume nu este patria noastră. Pentru Isus această idee era foarte clară încă de când era un copil de numai 12 ani, când Isus i-a întrebat pe părinții Săi: „De ce mă căutați, nu știați că trebuie să împlinesc lucrările Tatălui Meu?” Lucrările Tatălui nu întotdeauna sunt compatibile cu lucrările acestei vieți. Modul de gândire al Tatălui nu este felul de gândire al acestei lumi. Dumnezeu vede lucrurile diferit de cum le vedem noi. De aceea în Matei 10, 34-38 găsim următoarele:

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.

Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, și pe noră de soacra sa.

Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.

Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.”

Aceste cuvinte ale lui Isus au fost greșit interpretate de-a lungul timpului. Sunt oameni care cred că creștinismul promovează dezintegrarea familiei și a bunelor relații umane, dar nu este așa. Când Isus a spus aceste cuvinte, descria de fapt realitatea multor ucenici ai Săi neânțeleși de propria familie și prieteni. Sunt persoane care iubesc atâta timp cât ceilalți se încadrează în felul lor de a vedea lucrurile, dar se transformă în dușmani față de persoanele pe care pretindeau că le iubesc când aceștia descoperă cuvântul lui Dumnezeu și vor să meargă pe calea Sa. Îmi amintesc acum de o mamă care plângea zi și noapte pentru ca fiica ei să abandoneze lumea drogurilor și a prostituției în care trăia. Până într-o zi, când fata a cunoscut pe Isus și prin puterea Evangheliei a lăsat lumea păcatului și s-a întors acasă. La început mama s-a bucurat mult de întoarcerea fiicei, dar când și-a dat seama că se botezase în biserică i-a spus: „Aș fi preferat să te văd drogată și prostituată decât să te văd creștină.” Îți dai seama? Acest tablou trist îl descria Isus când spunea: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.”

Nu este ușor să-L urmezi pe Isus din cauza intoleranței naturale a ființei umane și de multe ori chiar datorită circumstanțelor care-ți impun să iei o decizie cu privire la cine va pune pe primul loc, Isus sau persoanele dragi. Nu este posibil să-L urmezi pe Isus și în același timp să faci pe plac și celor din jur.

În a doua parte a studiului nostru este nevoie să înțelegem o declarație interesantă a lui Isus pe care o găsim în Matei 16,21-25

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie. Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.”

Am citit acest pasaj întreg pentru a ne forma o idee clară față de ceea ce Isus vrea să ne spună. În primul rând El vorbea despre misiunea Sa. Isus nu a venit pe pământ pentru a trăi, ci pentru a muri. De când a început să aibă conștiința lucrurilor, El știa că se îndrepta spre moarte pentru a salva ființa umană. Petru însă nu înțelegea acest lucru, iar Învățătorul i-a reproșat faptul că era incapabil să înțeleagă lucrurile divine. Apoi adresându-se ucenicilor a spus: *„trebuie să vă luați crucea și să Mă urmați.”* Aici este nevoie să ne oprim și să ne gândim. Sunt oameni care cred că viața creștină este sinonim cu suferința pentru că Isus a suferit, iar recompensa creștinului este în ceruri. Acest lucru este adevărat, dar parțial. Adevărata noastră răsplată este în ceruri, dar nu din această cauză trebuie să trăim în suferință pe acest pământ. Într-adevăr Isus a suferit pentru că El a venit să ia moartea noastră pentru a ne oferi viața Sa. El a venit să poarte păcatele noastre asupra Sa pentru a ne da neprihănirea Sa. A venit pentru a lua durerile, neajunsurile și bolile noastre și a ne da o viață îmbelșugată. Cum poate fi viața îmbelșugată dacă e plină de suferință? Suferința există și este parte a acestei vieți. Trăim într-o lume care nu-L vrea pe Dumnezeu și nici pe cei care-L urmează pe Isus, așa că nu vor lipsi greutățile, persecuțiile și presiunile. De multe ori trebuie să alegem între a rămâne cu persoanele dragi sau cu Isus. Dar de aici până la a gândi că viața de creștin trebuie să fie numai suferință este o mare distanță. Viața creștină este plină de pace, bucurie, veselie în Hristos, dar trebuie să știm că acceptarea lui Isus are un preț pe care trebuie să fim dispuși să-l plătim. Isus nu beneficiază de acest preț pentru că mântuirea este prin har. Cei care ne fac să plătim prețul acesta sunt oamenii incapabili să înțeleagă ce înseamnă a-L urma pe Isus.

Să trecem acum la a treia parte a acestui studiu în care vom vorbi despre disciplina pe care o implică viața creștină. Mulți oameni se întrebă dacă creștinismul necesită vreun efort, iar răspunsul este: „sigur că da.” Apostolul Pavel scriind în 1 Corinteni 9, 24-27 spune astfel:

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul?”

Alergați, dar, în așa fel, ca să câpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.”

Pavel ne amintește aici de o luptă, dar studiind cu atenție scrierile sale vorbește de două feluri de luptă, lupta credinței și lupta împotriva păcatului. Lupta noastră este cea a credinței, de a merge la Isus și a ne ascunde în El, de a studia Biblia zilnic și a ne ruga, de a conduce o persoană la Hristos, aceasta fiind lupta de a ne menține într-o permanentă comuniune cu Isus. Această luptă nu este ușoară, deoarece încă mai purtăm cu noi firea păcătoasă căreia nu-i place apropierea de Isus. Pavel explică această luptă când afirmă: *„Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt.”*

Pavel știa pentru ce luptă, o luptă pe care numai Isus o putea câștiga. Să nu te avâni să intri în această luptă, te rog, căci vei fi biruit! Dar este o altă luptă pe care numai tu o poți purta. Isus nu te va obliga să studiezi Biblia, să te rogi, să mărturisești, tu

trebuie să o faci, este în mâinile tale, depinde de voința ta, de decizia ta. Dar când menții o comuniune permanentă cu Hristos, cealaltă luptă este mai ușor de realizat pentru că astfel caracterul lui Isus se reproduce în viața ta, voința Sa devenind a ta. Voința ta păcătoasă se transformă într-una sfințită și astfel dușmanul este învins. Da, ucenicia implică o luptă.

În a patra parte a lecției vom compara costurile și dacă se merită să-L urmăm pe Isus. Această întrebare este inutilă, pentru că ar trebui să-L slujim pe Isus din dragoste, nu pentru calcule umane și beneficii. Dar firea noastră păcătoasă ne face întotdeauna să căutăm ceea ce este mai convenabil pentru noi. Întrebarea lui Petru este un exemplu în acest sens și o găsim în Luca 18, 28-30

„Atunci Petru a zis: „Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat.” Și Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi lăsat casa, sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică.”

Voi explica acest aspect printr-o ilustrație. Când eram copil părinții mei planificau o vacanță în țara noastră de origine. Câteva zile înaintea vacanței a început să mă doară un dinte, și în acele timpuri dinții cu probleme nu se tratau, ci se scoteau. Tatăl meu mi-a propus să mergem să scoatem acel dinte pentru a ne bucura de o vacanță fără probleme. Dar mie îmi era teamă și nu vroiam să merg la dentist, prefăcându-mă că totul este bine și că nu mai mă doare nimic. Dar realitatea era că dintele continua să mă doară, dar mie îmi era frică să merg la dentist, nu vroiam să sufăr. Și astfel am plecat în vacanță și durerea s-a intensificat. Frații mei se bucurau, iar eu sufeream pentru că nu era dentist în locul acela. Tatăl meu era un bărbat dur și mi-a reproșat: „Vezi, ai fi putut să suferi o zi și să te bucuri de vacanță, dar ai preferat să suferi toată vacanța în locul unei zile.” Cam așa ceva vroia să-i spună și Isus lui Petru. Această viață este scurtă și cum trăim într-o lume a durerii putem suferii, dar stii că te așteaptă o viață veșnică fără durere. În schimb, dacă preferi să te bucuri de plăcerile acestei vieți scurte, când va veni sfârșitul, ce se va întâmpla cu tine? Într-o zi un tânăr mi-a spus: „Pastore, eu prefer realitatea acestei lumi pe care o văd în locul speranței unui cer pe care nu-l văd.” Întotdeauna au fost oameni care au gândit astfel. Dar pe de altă parte, au fost oameni care au renunțat la toate pentru a-L urma pe Isus.

Evrei 11, 32-39, voi citi întreg pasajul pentru că este foarte interesant.

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au câpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți –ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit.”

Observi, dragul meu, cum toți acești bărbați și femei au murit fără a vedea răsplata, dar coroana lor este păstrată, așteptându-i o mare răsplătire. Ei au fost credincioși în puține lucruri, dar Dumnezeu le va da o mare stăpânire. Sfatul lui Pavel către noi îl găsim în Evrei 12, 1.2

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a

suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Să alergăm, eu deja alerg de mult timp și voi continua așa. Poate că moartea mă va surprinde peste puțin timp, dar îmi voi continua alergarea, căci cu siguranță mă așteaptă o coroană. Tu ce vei face? Te las pe tine să-ți răspunzi. Dumnezeu să te binecuvinteze cu înțelepciune să faci alegerea corectă.

Traducere și tehoredactare de Doina Preda

